

# Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р. • Четвер, 17 грудня 1981 року • № 151 (3035) • Ціна 2 коп.

ОДИНАДЦЯТА п'ятирічка — важливий етап розвитку економіки нашої країни. Саме в ці роки відзначалось на XXVI з'їзді КПРС, починається створення народногосподарської структури, з якою ми вступимо у двадцять перше століття. Особливого значення при цьому набуває реалізація програм міжгалузевих виробничо-технічних комплексів, і насамперед — паливно-енергетичного, що зачіпає все народне господарство.

Розвиткові паливно-енергетичного комплексу в п'ятиріччі велику увагу приділяв на листопадовому (1981 р.) Пленумі ЦК КПРС тогочасний Л. І. Брежнєв. Слова Генерального секретаря ЦК КПРС комсомольці і молодь нашої області сприймають як наказ партії. Наш край можна ще назвати й шахтарським — понад дві тисячі юнаків і дівчат нині трудяться на підприємствах вугільної промисловості. Чимало гірничих колективів виступають ініціаторами починань, спрямованих на краще використання техніки, зростання ефективності виробництва. Це має велике значення: незважаючи на бурхливий розвиток нафтової і газової промисловості, попит на вугілля підвищується, вугілля відіграє й нині неабияку роль у паливно-енергетичному базисі країни.

В авангарді обласного соціалістичного змагання йдуть комсомольсько-молодіжні колективи гірників дільниць №№ 1 і 2 очисно-вибою шахти «Світлопільська» виробничого об'єднання «Олександріввугілля», де

групкомсоргани А. Макаренко, М. Скалозуб, А. Щербина. Свої зобов'язання ці КМК постійно перевищують. Гостре суперництво розгорнулося за право бути нагородженим перехідним Червоним прапором обкому комсомолу.

молу області за комсомольськими путівками відправили на шахти країни понад 200 юнаків і дівчат.

Нині за Кіровоградською обласною комсомольською організацією закріплено виробничі об'єднання «Олек-

сандріввугілля», виробничі об'єднання «Шахтарськантрацит» і шахто-новобудову «Червоноармійська - Західна» № 1 Донецької області.

За комсомольськими путівками на вугільні підприємства йдуть юнаки і дівчата, яким виповнилося 18 років. Добровольці, що уклали тривалий договір на шахті чи в шахтобудівному управлінні про роботи за основними підземними спеціальностями, отримують одноразову допомогу в розмірі 1000 карбованців для ведення особистого господарства. Добровольці, які виявили

бажання працювати не на основних роботах або на будівництві шахтної поверхні, — 500 карбованців. Якщо ж добровольці не бажає укласти вказаного договору, йому виплачують одноразову допомогу в розмірі місячного окладу (тарифної ставки) за новим місцем роботи і заробітну плату за час перебування в дорозі.

Чимало представників нашої області, що нині працюють на шахтах, уже заре-

## Гірник — професія престижна

«У плані передбачено помітне зростання виробництва енергії і палива. Але швидко зростають і потреби країни. Тому план націлено на використання всіх наявних підойм і стимулів для економії палива й енергії».

(З промови Л. І. Брежнєва на листопадовому (1981 р.) Пленумі ЦК КПРС).

комендували себе як сумлінні й здібні гірники. Вони підвищують свій загальноосвітній рівень у вузах, технікумах, школах робітничої молоді.

Партія та уряд постійно піклуються про людей героїчної професії. Яскраве свідчення цього — постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про надання додаткових пільг працівникам вугільної і сланцевої промисловості і шахтного будівництва». Вже в першому кварталі 1982 року нові підвищені ставки, буде запроваджено в Донецькому, Карагандинському та інших вугільних басейнах.

Мабуть, не знайдеться в нашій країні почеснішої і престижнішої професії від професії гірника. Вона оточена всенародною любов'ю.

Якщо ви побажаєте стати до лав шахтарів чи шахтобудівників, вам необхідно звернутися в міськомком, райком чи обласний комітет комсомолу.

**В. КАРПЕНКО,**  
завідуючий відділом робітничої і сільської молоді обкому комсомолу.

## По 12 кілограмів

Високих середньодобових надоїв молока від кожної корови своєї групи добивається в ці дні доярка колгоспу імені Шевченка Новгородківського району Галина Романенко. Її результат — 12 кілограмів — один з найвищих у районі. Трохи поступається їй Раїса Хааста — доярка цього ж господарства, теж член ВЛКСМ.

Дівчата доглядають гурти первісток, а тому вважають, що досягнуте — не межа. Їхня мета — надіти наступного року по 3000 кілограмів молока від корови. План першого гірничого комсомолки зобов'язали виконати до початку роботи XIX з'їзду ВЛКСМ.

М. ПОЛІЩУК.

## Приклад депутата

Ще кілька років тому ніхто в нашому районі не сумнівався, що переможцем у соціалістичному змаганні молодих доярок за будь-який відрізок часу стане Любов Лівицька. Депутат Верховної Ради СРСР мала істотні переваги перед своїми суперницями: чималий досвід роботи, групу високоудійних корів, дібраних і високих власноруч. Та зростали майстри і в інших господарствах.

Напередодні XXVI з'їзду КПРС виклик знатний доярці кинула Тетяна Тополя з Полонистенького відділка радгоспу Перегонівського цукрокомбінату. Вона зобов'язалася надіти в першому році одинадцяті п'ятирічки по 3000 кілограмів молока від кожної корови. Вели-

ка працьовитість, постійний пошук резервів підвищення продуктивності поголів'я дали змогу Тетяні досягти наміченого на місяць раніше строку. Майже одночасно з нею рапортувала про виконання свого річного завдання й Любов Лівицька. Щоправда, показник її роботи де-що вищий — 3500 кілограмів від корови.

Обидві доярки стали на ударну трудову вахту, присвячену 60-річчю утворення СРСР. Їхні зобов'язання — не знижувати взятих темпів і вийти в наступному році на чотиридесятитисячний рубіж.

**М. МАРТИНЮК,**  
завідуючий відділом комсомольських організацій Голованівського райкому ЛКСМ України.

## Ініціатива доярок

Молочнотварну ферму № 1 колгоспу імені Леніна в Устинівському районі не дарма називають фермою тритисячниць: уже кілька років підряд дружинний колектив доярок досягає тритисячного рубежу по надою молока від корови. Трудівниці близькі до заповітної мети й нині — з початку року надій молока по фермі становить 2850 кілограмів. Зобов'язання — надіти по 2570 кілограмів — доярки перекрили ще в жовтні.

Десять тваринниць уже одержали кожна понад

3000 кілограмів молока. Серед них і комсомолка Ніна Панченко. Вона прагне сперечатися в боротьбі за перемогу в колгоспному соціалістичному змаганні з Галиною Бабіновою — своєю наставницею.

Кращі молоді трудівниці ферми Ніна Панченко, Валентина Лейбенко, Галя Марук, а також досвідчена Галина Бабінова виступили в колективі з ініціативою — до 60-річчя утворення СРСР надіти від групи корів 60 тонн молока.

**А. ЛИСОГОР,**  
смет Устинівка.

З ДОРОВО, коли в технікумі в одній групі навчається одинадцять земляків! Та ще й який! Не те щоб там з республіки чи області — з одного міста, навіть з одного кутка. Разом на заняттях, увечері — на танці разом, а що вже на канікули, то це звісно: один для всіх квитки купує. Додому і з дому з піснями. Отак з піснями й промайнули роки навчання. Настала пора розподілу. Всі в рідний край (до Новоукраїнки) подалися, а Володимир Сулима спочатку теж хотів було на батьківщину повернутися, та нагледів собі парочку в Новомиргородському районі, то так і лишився тут працювати обов'язковий строк після технікуму. Через рік пішов до лав Радянської Армії. Кінчив службу — на старе місце.

Мав дружину, дочку, мав хорошу роботу, та все йому чогось не вистачало. Згадував однокласників і думав: «Усі зоотехніками вдома працюють, лиш я наче втік. Треба повернутися». Не раз дівлявся цими думками з дружиною, і вирішили вони переїхати. Хто знає — правильно зробили чи ні? Час покаже, а поки що не жалкують. Володимир спершу на інкубаторній станції

працював, потім запросили його на Новоукраїнське міжгосподарське підприємство по відгодівлі великої рогатої худоби завідуючим

вантажним таксі), просто любить людина ходити пішки. Дорогою обдумує епізоди з прочитаних книжок (надто подобаються йому

не мав змоги (15 карбованців кожен том). Воно, звичайно, нежорі у спекулянтів купувати, цим самим ніби заохочує їх, але все-таки

ту? Чим закінчити? Що ввести в раціон для поліпшення відгодівлі? За чим простежити?

Згадуються перші дні на комплексі. Було не те щоб важко, а наче боязко й незручно. Судить самі: завідуючому комплексом двадцять чотири, а підлеглі тільки трудового стажу на одному місці мають по п'ятнадцять років. Та керівництво господарства з самого початку націлювало: робота буде до ладу, якщо не тільки себе, а й людей почаятимеш. І він старався. Ніколи не цурався будь-якої роботи, завжди прагнув допомогти іншим.

— Людина стає хорошим спеціалістом тоді, — міркує голос директор підприємства Леонід Матвійович Токкар, — коли вона знання до практики залучає, сама шукає шляхів розв'язання проблеми, не боїться чорної роботи. А наш Володя хлопець простий. Саме такі в тваринництві й потрібні. Сказано ж — «ударний фронт»!

Так, поле діяльності велике. Крім завідуючого комплексом, тут працюють іще чотири сторожі та шість кормачів. Ось ті одинадцять чоловік обслуговують півтори — дві тисячі голів ве-

ликої рогатої худоби. За сто днів молодняк, що надходить з колгоспів вагою 270 кілограмів, досягає 370. Торік денний приріст живої ваги кожної тварини трудівники комплексу довели до 800 грамів при завданні 756. Цього року вони взяли підвищене зобов'язання — 850 грамів.

— З кожним роком досвіду стає у нас більше, працювати — легше, — відсумовує нашу розмову з ним Володимир. — Ось незабаром обіцяють збудувати два нових приміщення. Приємно відчувати в собі силу, бажання працювати, мати можливість застосовувати свої знання і вміння на практиці. Мені довірили важливий об'єкт народного господарства, і я пишаюсь тим, що можу внести свою частку в забезпечення населення країни продуктами тваринництва. Раніше у мене були сумніви відносно того, чи правильно я вибрав дорогу в житті, хотілося перекваліфікуватися, скажімо, на педагога-історика. Тепер же я твердо переконаний, що професія зоотехніка — моя справа. Нині готуюсь до вступу в Одеський інститут сільського господарства на зоофакультет.

Текст і фото  
**В. АФАНАСІЕНКА.**

## ПОКЛИКАННЯ

«ТЕПЕР  
Я  
ТВЕРДО  
ПЕРЕКО-  
НАНИЙ...»



На знім-  
ку: завіду-  
ючий відго-  
дівельним  
комплексом  
Володимир  
СУЛИМА.

комплексом. Уже третій рік уранці й увечері відміряє він по чотири кілометри. І не тому, що їздити нічим (усіх працівників підприємства возять автобусом чи

О. Толстой, Н. Рибак, М. Старийський, Дюма-старший). Оце досада: буває в Одесі, бачив — спекулянти одинадцять томів творів Дюма продавали, а купити

кортіло мати твори такого автора.

Думки не тільки про книги — про всяку всячину. Клубочок, знай собі, розмотується. З чого почати робо-





НО-  
ВИ-  
НИ

нах були зайняті народний артист УРСР Г. Семенов, заслужена артистка УРСР Н. Ігнатова, артист Б. Ігаченко, В. Литвиненко, А. Косляченко.

Л. ФЕДЧЕНКО.

## Для вас, молоді Інтерклуб збирає друзів

Тематичні вечори і книжкові виставки, читачі-конференції і літературно-художні композиції — такі культурні заходи використовують у своїй роботі з читачами працівники Новоархангельської центральної районної бібліотеки. Їх організують і проводять також і молоді виробничники, вчителі, лікарі, старшокласники с/мт Новоархангельська. Тому-то ці заходи, як правило, відносяться.

Вечір, присвячений творчості Василя Макаровича Шукшина, котрий відбувся нещодавно, почався з перегляду уривків з кінофільмів, режисером, постановником яких був сам митець.

Присутні з цікавістю переглянули діафільм «В. Шукшин — актор, режисер, письменник». Потім учителька біології Новоархангельської восьмирічної школи О. Я. Горюшко прочитала вірші А. Вознесенського, присвячені пам'яті Шукшина. Олена Якимівна розповіла деякі факти з його життя, а також про багатогранний і яскравий талант Шукшина-прозаїка.

«Не пошкодували, що прийшли», — такою була оцінка молоді, а для новоархангельських культпрацівників це був стимул до дальших пошуків цікавих та ефективних форм роботи з молоддю.

Т. ДМИТРЕНКО.

## Урочистий вечір

В актовому залі Кіровоградського педінституту відбувся урочистий вечір, присвячений 125-річчю з дня народження видатного режисера, одного з основоположників українського професійного театру — Миколи Садовського. Вечір відкрив головний режисер обласного музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького заслужений артист УРСР В. З. Савченко.

З доповіддю «Микола Садовський та український театр» виступив завідувач кафедри української літератури педінституту кандидат філологічних наук А. П. Бойчук.

Завдячуючи відділом мистецтва обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської Е. М. Янчукова зробила огляд літератури на тему «Вінок спогадів про Миколу Садовського».

Цікавим був виступ учениці 5-го класу Сосонівської середньої школи, учасниці самодіяльного драматичного гуртка В. Вербицької. Вона розповіла про зв'язки видатного режисера з нашим краєм.

На закінчення вечора відбувся великий концерт. Артисти обласного музично-драматичного театру підготували сцени з вистав, у яких брав участь М. Садовський: «Шельменко-денщик» Г. Квітки-Осноз'яненка, «За двома зайцями» М. Старицького, «Мартин Боруля» І. Карпенка-Карого. В цих сценах

## Читацька конференція

Нещодавно на факультеті фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна відбулася читацька конференція по книзі Л. І. Брежнєва «Спогади». Значення цієї книги сьогодні важко переоцінити. У ній ми знаходимо для себе безцінний приклад становлення людини як громадянина, трудівника, комуніста, — про це говорили учасники конференції.

Читацьку конференцію відкрив викладач інституту, кандидат історичних наук І. Т. Артеменко. Він наголосив, що першочерговим завданням радянських людей є боротьба за мир. У своїй книзі Л. І. Брежнєв розповідає про те, що нам, завтрашнім вчителям, необхідно готувати себе до активної боротьби за мир, до великої і відповідальної місії вихователів молодого покоління.

На конференції виступили студенти Ю. Ізачов, Е. Петраченко, С. Осміговський, С. Дідус та інші. Вони поділилися своїми думками, які викликала у них нова книга Л. І. Брежнєва «Спогади». Розповіли про своє розуміння чуття Батьківщини, по те, як йдуть до своєї професії.

В. АВРАМЕНКО,  
студент Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

# ТЕОРІЯ БЕЗ ПРАКТИКИ

нічого на варту. Молоді слухачі школи економічного профілю не займаються насущними питаннями економіки.

В одному з пунктів соціалістичних зобов'язань колективу Кіровоградського павільйону фабрики на п'ятирішій рік записано: «Збільшити тону сировини, 60 підприємств хімікатів 22 тисячі копират години електроенергії». Мене цікавить, чи вистане час звільняти колективні про виконання зобов'язань? Та вже сьогодні на фабриці відомо, що запланованої економії досягнуто не буде. Адже у збитках про загальну економію сировини за одиннадцять місяців стоїть прочерк, а електроенергії заощаджено значно менше, ніж намічалось.

Таке становище склалося на підприємстві вже давно. Ще на початку року, коли одержали від постачальників електрику, яку брали у в'язальному цеху, номери. Вони виявилися грубою, і тому зміст її у виготовлених копирках, скажімо, становив 43 проценти замість 33. Перевищення синтетичної прядки стала неминучою. Однак логічно було б чекати економії бавовняної прядки.

Виступав у виступах на підприємстві, але не займався економією на тій же фабриці. Такий час, а очікуваної економії бавовняної прядки теж не було. І нема глибоко проаналізувати становище і вжити заходів на фабриці так і не спробувалися.

Що ж думають з цього приводу молоді виробничники? Вони становлять третину загальної кількості робітників підприємства, тож економія сировини і енергоресурсів у великій мірі залежить і від них. З цим запитанням звернувся до комсомольців — слухачів школи економічної освіти, у яких пропагандистом Г. А. Павленко. Вичаюють вони курс «Бережність» — рідна комуністична.

Замість пояснень в'їзальники і швачки стали нарікати на штурмівщину, армію, які все літо ліхтарем на фабриці, якісь прядки, Бран у в'язальному і швейно-кетельному цехах вони вважають неминучим, а причини його об'являють лише в машинах і якості прядки. Про внутрішній резерв — ні слова.

Ще не встигли на язичках глибоко проаналізувати стан економії на підприємстві, — пропала та ж трудність збереження знань.

Завжди став економію на підприємстві, — пропала та ж трудність збереження знань.

При комплексній роботі школи не врахували, що відбудуватимуть і слухачі з трьох цехів, що до того ж 13 в'язальниць працюють у різні зміни. Словом, низький процент відбудування знань запрограмовано.

Не дивно, що у в'язальній програмового матеріалу вже намітилось відставання. Конкретно слухачі дуже мало та й робити не їм незручно, в кабінеті годинного інженера, де проходять заняття, стоїть не м'я. Але найбільше неохоче те, що слухачі не їдосі не виконали жодного практичного завдання. Планувалося у в'язальному цеху оформити екран соціалістичного змагання, провести рейди по виявленню резервів економії на кожному робочому місці, та все лишлось тільки на папері. Інформування про економію сировини та електроенергії, з чого починається кожне заняття, великої користі, як бачимо, не дає.

Нещодавно обраний секретар комітету комсомолу Віра Якуша про ефективність

## Післямова до політзаняття

Наша школа з економією економічної освіти (їх на фабриці дві) слухачі нічого не може — на жодному не побудувала. Їху конкретну допомогу можуть надати комсомольці підприємства, ще не думала.

Щі члени комітету, щі пропагандисти шкіль економічного профілю видно, не задумуються над тим, що лише виконання норм виробітку — застаріла мірка соціальної активності молодого виробничника. Кожен робітник повинен уміти бачити в економічній діяльності свого підприємства найважливіші аспекти і проблеми. І не тільки бачити, а й уміти аналізувати і вирішувати. Іх і саме на заняттях шкіль економічного профілю повинні вчитися молоді робітники робити підрахунок, займатися конкретною економією.

Ліше тоді гасло, що висить у головному виробничому корпусі фабрики, наповниться змістом: «Робітник! Нам'ята, кожна секунда — це коштує годна електроенергії — дає змогу додатково випустити 8 пар панчішних виробів...»

Н. ЧЕРНЕНКО.



Робітниця заводу «Червона зірка» Емілія БАРНА, ударниця комуністичної праці.

Фото В. ГРИБА.

НА ТВОЮ КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

## МАНДРІВКИ В ІСТОРІЮ Й ПРИРОДУ

Фонд обласної дитячої бібліотеки імені А. П. Гайдара останнім часом поповнився творами наших земляків. Ось деякі з них:

Долгий В. Розгін. Полість про Осипа П'ятицького. М., Політвидав, 1980.

У серії «Полум'я революції» — В. Долгий видав цілий ряд цікавих книг про Миколу Баумана, Софію Перовську та інших видатних людей. У його черговому творі про Осипа П'ятицького немає сторінок РСДРП. Празькій конференції, Кенігсберзькому процесові 1904 року.

Про те, як перші комсомольці з петроградських околиць мужньо захищали революційні завоювання, як розкрили білогородський заклад, розповідає повість Юрія Прищепи «Трижовна наша молодість» (Л., Дитяча література, 1980).

Про події Великої Вітчизняної війни розповідає

М. Осипов, на той час начальник розвідки однієї з військових частин, у документальній повісті «Я знайшов тебе дівчино» (Одеса, «Маяк», 1980). Герої книги — військові розвідники, котрі пройшли славний бойовий шлях у рядах Радянської Армії. Їхні великі, простота, мужність завжди будуть прикладом для будівників світлого майбуття.

1943 рік. Комсомольці Даша Іванова й Ольга Бежан направлені на територію Криму, окуповану фашистами з надзвичайно важливим завданням. На зустріч смертельній небезпеці. І назустріч безсмертності. Про рогу рятівних розвідниць, які віддали себе за сестер Бежан, йдеться в іншій книзі цього ж автора — художньо-документальній повісті «Пароль» — «Вікторія» (Сімферополь, «Таврія», 1979).

Чорними дивовижними з острахом називали фа-

шини наших моряків. Віталій Логвиненко присвятив відважним воїнам-чорноморцям книгу, куди увійшли повісті «Давні рани» та кілька оповідань. (К., «Веселка», 1980).

Наші письменники-земляки створили також немало книг на природничі теми.

Павло Ловецький за фахом — ветеринарний лікар, а за своїм життям покликанням — письменник-природознавець. Його книга про життя в природі, про збереження і збагачення рідної природи. Вони цікаві гострою спостереженням автора, мудрою зіркістю, глибоким знанням світу живої природи. Їй дав і таємницю. В його «Билинах з дивосвіту» (К., «Веселка», 1981) розповідається про могутні гірські хребти Кавказу і блискучі льодовики. Разом з автором ви відчуваєте історичну рідкісність тваринного царства, знайомитеся з сумирною на вигляд історією наших моряків.

тою — килем, котра за просто розправляється з гадюками, спостерігайте, як ловить рибу ведмідь... Автор розповідає й про чудову природу Далеккого Сходу.

Не менш цікава книга Сергія Кулика «Коли думки відстають» (Л., «Мисль», 1981). Автор книги — письменник-географ. Протягом кількох років він був практично єдиною радянською людиною, котра мала можливість відвідувати Малайський архіпелаг. І щоразу намагався побільше побачити, зрозуміти, запам'ятати, щоб потім розповісти про що майже невідомо нам країну. На сторінках книги йдеться про стародавні тварини і рослини, що зникли завжди скрізь, окрім Малайського архіпелагу.

О. ШУТАЄВА,  
завідуюча бібліотечною відділом обласної дитячої бібліотеки імені А. П. Гайдара.





НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ,  
НІЩО НЕ ЗАБУТЕ

## Уклін — ветеранам

«Заради життя твого, за-  
ради завтрашніх днів» —  
так вирішили назвати ве-  
чір-зустріч із колишніми  
фронтівниками комсомоль-  
ці нашого села.

На фронтах Великої Ві-  
тчизняної воювало 326 кра-  
сногрішівців, 186 із них не  
повернулося в рідне село.  
Мужність і відвагу краспо-  
ришівців відзначено 149  
орденами і медалями Вітчиз-  
нянщини. Наші односельчан-  
и визволяли Україну,  
Молдавію, Румунію, Юго-  
славію, Угорщину, Польщу,  
Австрію.

На цю зустріч було за-  
прошено 89 ветеранів вій-  
ни, колишніх спартаківців,  
працівників тилу, які в роки  
найтяжчих випробувань  
допомагали кувати пере-  
могу над ворогом.

Хвилюючою була розпо-  
відь ветеранів про бурем-  
ні роки війни.

Своїми спогадами поді-  
лився гвардієць сержант, ко-  
лишній командир гармати  
В. М. Ільченко. Він —  
учасник битви під Сталін-  
градом. Визволяв Руму-  
нію, Угорщину, Австрію,  
Югославію, Чехословаччи-  
ну. Особисто знищив 24  
фашистських літаки. Наго-  
роджений орденом Вітчиз-  
нянщини І ступеня, орде-  
ном Слави ІІІ ступеня,  
медалями «За оборону  
Сталінограда», «За бойові  
заслуги». Лейтенант у від-  
ставці, колишній командир  
роты І. Ф. Усатюк розпо-  
від про битву під Москвою,  
учасником якої довелося  
йому бути. Згадав він і  
про своїх односельчан у  
боїх біля Курського, Орлом.

А. М. Ф. Вербицький по-  
вернувся додому старшим  
лейтенантом. У складі  
військ І-го Білоруського  
фронту він визволяв  
Польщу. Його бойові за-  
слуги відзначено орденом  
Червоної Зірки, багатьма  
медалями.

П. В. Самчишина в роки  
війни допомагала бійцям,  
партизанам, які потрапили  
в оточення. Її нагород-  
жено медаллю «Партиза-  
нові Вітчизняної війни» І  
ступеня. Вона розповіла,  
як разом з іншими жінка-  
ми Красногрішки збирала  
продукти харчування на-  
родним месечником, випікала  
для них хліб, прала білиз-  
ну, розпосюджувала пар-  
тизанські листівки.

Піонери і комсомольці  
вручили ветеранам сувені-  
ри, квіти.

**А. СЕМЕНДЯЄВА,**  
екскурсовод музею  
підпільної комсомоль-  
ської організації  
«Спартак».

с. Красногрішка  
Голованівського району.

## Нас єднало братерство

Залиною лавиною пішов  
на нашу землю жорстокий  
ворог. Сотні днів і ночей  
гриміли бої, топтав коза-  
ний чобіт фашиста поле,  
щедрості якого задрива-  
ли. Падали солдати.  
Падали і піднімалися зно-  
ву в атаку. Бо їх кликала  
Вітчизна. Була така сила,  
яка пересилила гітлерівсь-  
кі полчища. То — радянсь-  
кий воїн, то — радянський  
народ, у якого був великий  
керманіч — Партия. Воїна-  
визволителів єднало вели-  
ке людське почуття, ім'я  
якому — Братерство.

Прийшов визволяти наш  
степовий край росіянин  
В. І. Акимов, а з ним — бі-  
лорус М. П. Котлозець, та-  
тари З. Ш. Шаймарданов,  
Б. Г. Габдрахманов. Тільки  
в бої за Кіровоград брали  
участь воїни тридцяти на-  
ціональностей нашої Ві-  
тчизни. Лише за Невеличке  
село Куцеволівку, що в  
Онуфрієвському районі, за-  
гинуло понад 1500 радян-  
ських воїнів. Серед них —  
Герой Радянського Союзу  
росіянин П. С. Козуб, біло-  
рус К. П. Гріб, башкир  
О. І. Рутчин...

Згадаймо їх усіх поімен-  
но.

Ми звертаємось до всіх  
своїх активістів, до всіх  
читачів газети: нашіші  
нам, друзі, про них, про  
солдатів і полковод-  
ців, комуністів і комсо-  
мольців, котрі звершили  
безприкладний подвиг на  
Кіровоградщині і погнали  
ворога далі, набираючись  
знову і знову великої си-  
ли з невичерпного джере-  
ла — Братерства.

Конкурс на «кращий  
газетний матеріал (наріс,  
спогід ветерана, публіка-

тичну статтю на військово-  
патріотичну тему, корес-  
понденцію про роботу по-  
шукових загонів Всесоюз-  
ної експедиції «Літопис  
Великої Вітчизняної») ми  
так і назвали — «Нас єд-  
нало братерство». Його ми  
присвячуємо 60 річчю ут-  
ворення СРСР.

Кращі публікації буде  
відзначено спеціальними  
преміями дріччю — 9 травня  
1982 року і наприкінці  
грудня 1982 року.

Рукописи надсилати на  
адресу редакції з поміткою:  
«На конкурс «Нас єдило  
Братерство».

ДО 60-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ СРСР

## ПОБРАТИМИ

ТРИВАЄ ЕКСПЕДИЦІЯ ПІОНЕРІВ І ШКОЛЯРІВ,  
КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ  
«ЛІТОПИС ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ»

Гортаючи підшивку га-  
зети «Правда» за 1973 рік,  
Герой Радянського Союзу  
Микола Іванович Єсєєв  
звернув увагу на заголо-  
вок кореспонденції «Зара-  
ди життя на землі». В ма-  
теріалі розповідалося про  
подвиги танкістів. «... В. О.  
Підлісному було трохи  
більше двадцяти, коли в  
званні майора він зі своїм  
танковим полком під Ста-  
ліноградом, а потім, звер-  
нувшись сімдесятикіломе-  
тровий рейд у тил ворога,  
ввірвався в рідний Крама-  
торський...»

— Та це ж про нашого  
командира полку написа-  
но! — схвилювано сказав  
полковник запаса.

Дочитавши матеріал до  
кінця, Микола Іванович  
довідався, що Підлісний  
працює інженером на Но-  
вокраматорському маши-  
нобудівному заводі імені  
Леніна. І Єсєєв одразу  
написав листа, адресував-  
ши його відділові кадрів  
підприємства. Він просив  
співістити адресу В. О.  
Підлісного.

Скільки було радості,  
коли йому прийшла відпо-  
відь від самого Василя  
Олександровича! Бойовий  
побратим співістив, що  
він і є той командир пол-  
ку, а якому воював колиш-  
ній командир танкового  
взводу М. І. Єсєєв.

Влітку «різного 1942-го  
колишній учасник подій на  
Халхін-Голі, запеклих б'їв  
з білофінами на Карельсь-  
кому перешийку В. О. Під-  
лісний у Владзімирській  
області формував 243-й  
окремий танковий полк. У  
його розпорядження при-  
був випускник Харківсько-  
го танкового училища лей-  
тенант Микола Єсєєв,  
якого командування при-  
значило на посаду коман-  
дира танкового взводу.  
Сформований полк потра-  
пив під Сталінград, де  
влився в третю гвардійсь-  
ку танкову армію Д. Д. Ле-  
люшенка.

Досвідчений командир  
полку, удостоєний ордена  
Леніна за бої під Харко-  
вом влітку 1942 року,  
завів своїх підлеглих  
воювати по-суворовськи-  
му: не числом, а вмі-  
нням. Його слова глибоко  
запалилися в душі танкіста,  
які не раз виявляли чуде-  
са героїзму і відваги в за-  
пеклих битвах з німецько-  
фашистськими загарбниками.  
Згодом цей полк гене-  
рал Д. Д. Лелюшенка у  
своїх спогадах назвав ге-  
роїчним.

У 243-му полку були  
представники багатьох на-  
ціональностей Країни Рад.  
Командир полку, наприк-  
лад, — українець, М. І.  
Єсєєв — росіянин, а  
фельдшер Надія Толочко  
— білоруска...

З боями танкісти про-  
йшли шлях від берегів Ти-  
хого Дону до Дніпра. Під  
Запоріжжям, у районі села  
Василівки, 1943 року Єсєєв  
і Підлісний розлучили-  
ся...

...Василь Олександрович  
завітав у Світловодськ до  
свого побратима.

Всю ніч згадували пол-  
ковник запаса Микола Іза-  
нович Єсєєв і почесний  
громадянин міст Крама-  
торська та Брагіслви, під-  
полковник запаса Василь  
Олександрович Підлісний  
бсі-походи, бойових по-  
братимів, яким не дозво-  
лено дожити до щасливого  
дня Перемоги.

Наступного дня гості  
знайомилися з молодим  
містом над Дніпром.

Швидко пролетіли дні  
зустріч. Інженер В. О.  
Підлісний поїхав у свій  
рідний Краматорськ, де  
його, як завжди, чекало  
тривале відрядження на  
заводи країни, де ветеран  
війни займається монту-  
ванням устаткування, яке  
випускають новокраматор-  
ські машинобудівники.

Микола Іванович Єсєєв  
бере активну участь у ро-  
боті по військово-патрі-  
стичному вихованню моло-  
ді. Він виступає зі спога-  
дами про буремні роки вій-  
ни в школах міста, на під-  
приємствах, у військових ко-  
мандіях перед призвониками.  
Нині його лекції, бесіди  
присвячено 60-річчю ут-  
ворення СРСР. Колишній  
фронтівник розповідає про  
мужність, героїзм і відва-  
гу народів-братів багато-  
національної держави в  
боротбі з німецько-фа-  
шистськими загарбниками.

Змінюючи цивільний  
одяг на військову форму,  
світловодці, наставником  
яких був ветеран війни,  
стають відмінниками бой-  
ової і політичної підготу-  
вки, класними спеціаліста-  
ми. Серед них — Ігор Бі-  
лоус, Василь Кирєєв, Олек-  
сандр Капленко та багато  
інших молодих воїнів. А  
вихованець середньої  
школи № 3 Олег Кислов,  
який закінчив десятирічку  
із золотою медаллю, асту-  
пив до вищого авіаційного  
інженерного училища.  
Тут його прийняли в члени  
КПРС. Протягом усіх років  
навчання юнак був відмін-  
ником навчально-бойової  
підготовки, ленинським  
стипендіатом. Нині він за-  
кінчив училище з відзна-  
кою. Олександр бере  
приклад зі свого наставни-  
ка...

**В. ВЕНЦОВСЬКИЙ,**  
завідуючий позаштат-  
ним відділом військо-  
во-патріотичного ви-  
ховання Світловодсь-  
кого міського коміте-  
ту ДТСААФ.

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

## Партійний квиток

в розвідку ходили вони ра-  
зом — росіянин, комуніст  
із Кузнецька Нілов і украї-  
нець, комсомолець із Кіро-  
воградщини Тігай.

А тут, на курській землі,  
тож спадан на землю чужо-  
вий липлиний вечір. Мико-  
ла йшов до землі. Йому  
дали добу на відпочинок.

Роздівляно літо. Здаєть-  
ся, ніщо не вщувало за-  
трашних громи. Ніщо не  
порушувало лісової тиші.

Микола сів біля невеличко-  
го, недавно зробленого сто-  
лика, що лахнув сльозою  
сосоною, і вийняв шматочок  
паперу, олівця.

Нахилився над папером  
і почав писати.

— А я дивлюся, де мій  
Микола.

Нілов. Рідний Федір. Теж  
із завдання. Ного посилали  
в інший край.

— Листа пишеш?

— Не листа. Не маю ку-  
ди писати. Мій же край  
виштовхує мене в новоді. Не  
листа. Завяв. Ми ж тобою  
Федоре, секретів не маємо.

Догадуєшся що за битва  
буде завтра чи післязав-  
ра? Хочу, Федоре в білі  
комуністичні. Даси, Федоре,  
рекомендацію?

**РЕКОМЕНДУВАТИ** — зна-  
чить речувати за ми-  
нуче й майбутнє вступа-  
ючого. Партійний квиток по-  
значить влучати людини в  
добрий рух, а в чистий  
сердцем.

Федір Нілов гортав сто-  
рінки життя свого друга.  
Минувало у Миколі — чесні  
солдатські дороги. В бої  
був безстрашним, смі-  
ливим.

Зовсім недавно танковий  
корпус стояв на лівому бе-  
резі Дону, підійшли до нього  
непомітно, замикаючи  
ся в ярах, зношених га-  
турничих до наступу.

Кожен наступ почина-  
ється з розвідки. Коман-  
дир корпусу поставив пе-  
ред бійцями завдання — в  
найближчий час узяти  
«Лазів».

Гітлерівці окопалися на  
правому березі Дону. Не-  
далеко від ріки на висоті  
в приміщеннях колишньої  
ферми був їхній опорний  
пункт, вкритий вогнем.

Командир розвідників  
радівся з солдатами. Іл-  
точно виконати наказ. Іл-  
но було багато. Микола,  
це досі мовчав підійма-  
ючи і сказав, що до роботи  
найкраще підійдуть білі  
цього оборонного пункту. І  
не вночі, не на світанку, а  
в обідню пору. Нахилив  
самовпевнений гітлерівці  
зачинув думою, що скоро  
дійдуть до Уралу. Майже  
безтурботно вони поводити-  
ся в обід. Висота ж упрі-  
лена, за рікою все видно  
як на долоні. Дону ніхто  
і ніщо не перешкодило!

Несподіваний небезпе-  
чний задум. Проте його  
схвалено, все починали

до найменших деталей.  
Біліна полетіла для  
розвідників — Дон у за-  
даному місці програв  
взводу...

Вісім бійців уночі про-  
несли в зарості човна, за-  
маскували його, замаску-  
вали і самі так, що й  
чужі зріжком око не побачи-  
ли їх. Поволі сходило  
сонце, зліва спалахнула  
стрілянина. І стихла. В  
спірному загарахунали  
півно, прибула кучня.

І зарості один за од-  
ним виходило вогнем.  
Тихо, безшумно плів чов-  
вен. Висів Микола, вівел  
і Нілов... І тиша... І спільні  
биття сердець. Єдина ху-  
метна черга — і їх розстрі-  
люють, потоплять, візьмуть  
відчайдушних сміливців, і  
ніхто і ніщо їм не допомо-  
же...

Берег, Підлом. Шурхіт  
ліску. Спадає перший сар-  
ай за ним другий. Вільше  
вогню! І вже б'ють автома-  
ти в чужинців, що, бже-  
вільно репетуючи, їдуть  
котелами. Бій. Блискавичний  
бій. Гітлерівці тикають до  
своїх траншей. Косить їх,  
автомати! Фронт оживив і  
грімить. Опорний — у ру-  
ках розвідників. Але позо-  
неного нема.

«Лазів» нема. На них на-  
копчується сіра лавина, по-  
роги отримали, зрозуміли,  
що в опорному, лише  
жменка радянських бій-  
ців. Гітлерівці з відчайдуш-  
ною лютою мислять в  
контратаку.

Над головою з пошестом  
шумлять сарайи. Вогне-  
вий вал нашої артилерії  
відривав німців і вестали  
з десятків окупантів до-  
б'є до палаючих сарайів. Іх  
схоплюють. Не вкл. Два фа-  
шистські піднімають угору  
руки...

У Нілова променяється  
очі.

Другу рекомендацію дав  
командир розвідників. Тре-  
тій — заступник командира  
полку по політичній частині.

У Курськ-Орловську  
битву, в її першій, найваж-  
чий день Микола Тігай  
ішов кандидатом у члени  
парції. Поруч комуніста Ні-  
лова.

З багатьма нагородами  
Ватківщини Микола по-  
вернувся до мирної праці,  
виконавши свій солдатсь-  
кий обов'язок. З 1945 ро-  
ку він не кидав нікого  
фронту — працю в рідному  
селі, в рідному колгоспі.  
Механізатором у полі, на  
фермі, трудівником на рі-  
вних роботах — все йому  
до вподоби, все йому під-  
си.

**М. СТОЯН,**  
громадський корес-  
пондент «Молодого  
комунара».  
с. Панчезе  
Новоміргородського  
району.



# «Гнів Феміди і сміх підсудного»

ОБЛИЧЧЯ  
«ВІЛЬНОГО СВІТУ»



Голосу другої за кількістю мандатів партії датського парламенту Могенс Гліструп тільки-но засуджено до 4 років тюремного ув'язнення, штрафу в розмірі 11,5 мільйона крон, позбавлено права займатися адвокатською практикою. Вирок викликав величезний інтерес громадськості. Але причиною була не суворість ухвалення, а процес у справі Гліструпа став найтривалішим і найскандальнішим в історії датського правосуддя.

1970 року власник найбільшої в Данії адвокатської фірми Могенс Гліструп публічно заявив, що, незважаючи на свої багатомільйонні доходи, він не платить жодної крони податків.

Чи треба дивуватися, що аферами щасливого діла зацікавилася прокуратура? Та ні їй, ні спеціально створеному відділові поліції по боротьбі з особливо великими економічними злочинами не вдалося добитися покарання Гліструпа. З допомогою незліченної кількості інвертів, зволікань і прямого обману цей ділок забезпечив собі «безподатковий рай». Суд першої інстанції ухвалив йому справді сміховинний вирок, який було негайно оскаржено як прокуратурою, недовдоволюю м'якістю судді, так і самим Гліструпом, який не побачив повернути державі

навіть крихти зі своїх незаконних прибутків.

А поки минав час, спритний адвокат сподобався не тільки фінансовим махінатам, а й ультраправим політичним силам країни. З їхньою активною участю він збив 1972 року так звачу «партію прогресу», яка залучила на свій бік не тільки представників великих корпорацій, а й численних дрібних торговців, котрі розчарувалися в політиці інших буржуазних партій. Під демагогічними лозунгами боротьби з податковим гнітом «прогресисти» добилися на виборах до парламенту великого успіху, завоювавши в ньому 20 місць. «Прогресивна» за назвою партія вимагає скорочення витрат на соціальні потреби, науку та освіту, підтримує рішення НАТО про розміщення нових американських ядерних ракет у Європі, в тому числі й на датській території. На думку датських соціологів, партія в останні роки почала спекулювати на близьких до ідеології фашизму і расизму теоріях. Буквально цими днями одного з її лідерів було, наприклад, засуджено за наклепницькі та образливі висловлювання на адресу іноземних робітників, що проживають у Данії.

І все ж кільце навколо Гліструпа хоча й повільно, але стисалося. Копенгагенський суд ухвалив нарешті

довгождане рішення про покарання «фінансового генія» за уникнення від сплати податків, спроби заплузати слідство і за багато інших порушень закону. А втім, неможливо навіть коротко переказати всі пункти звинувачення, бо вони становлять цілий том обсягом 273 сторінки. Після марафону в 436 засідань, на які документи доводилося возити грузовиками, суддям було що сказати на адресу Гліструпа.

На перший погляд справедливість перемогла. Але насправді все не так просто. Як і раніше, продовжує функціонувати так званий «податковий цирк» Гліструпа, що складається з цілої мережі адвокатів і підставних фірм у Данії та за її рубежами. Все так само нема відбою від бажаючих скористатися послугами його контори. Та й сам він не сумує — адже у нього ще лишилася можливість подати апеляцію до верховного суду країни, і хто знає, скільки років потрібно буде Феміді для ухвалення остаточного вироку. Але на всякий випадок голова «партії прогресу» вже давно подбав, щоб надійно сховати свої капітали від можливого арешту властями.

З політичної точки зору становище засудженого також не турбує. Питання про позбавлення його депутатських повноважень іще на-

ється не порушувалося у парламенті. А представники буржуазних партій прямо заявили, що до рішення верховного суду не можна піддавати сумніву пражо цього «обранця народу» представляти у фолькетингу «прогресу».

Сам Гліструп удає з себе жертву «політизованої судової системи» та «інакомислячого». Знущаючись із віроку, він заявив, що «не зробив нічого неправильного», і взагалі, на його думку, питання про правомочність його дій буде роз'язано не судом, а виборцями на дострокових парламентських виборах.

Звичайно, Гліструп не є жертвою системи, скоріше він може бути зразком продукції датського суспільного ладу. Його справа при всій сенсаційності досить типова. Багато хто в Данії шукає лазівку у податковому законодавстві. Але знаходять їх лише ті, хто має великі прибутки і можливість користуватися дорогими послугами адвокатів.

А. ПОЛЮХОВ,  
власкор АПН.  
Копенгаген.

## ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

### ПАМ'ЯТНИКИ ЧИ ГРАВІЙ?

Світову популярність мають багато районів стародавніх поселень на території сучасного Пакистану. Розкопки Таксілі, Мохенджо-Даро, Хараппи щороку приваблюють безліч спеціалістів і туристів. Але останнім часом доля долини Таксілі викликає зростаючу занепокоєність громадськості країни. Річ у тому, що поблизу, в кар'єрі, де видобувають гравій, ведуться інтенсивні вибухові роботи. Мохаммед Галзер, хроніст місцевого археологічного музею, розповів журналістам, що за останній рік він не раз звертався до властей з проханням припинити роботи в кар'єрі, в результаті яких руйнуються стародавні пам'ятники. Поки що всі вони лишилися без уваги.

### НОВИЙ

#### «ДІСНЕЙЛЕНД»

Довгі роки «Імперія розваг», заснована американським кінорежисером і

продюсером Уолтом Діснеєм, не знала криз і спадів. 60 з лишком років тому він ознайомив глядачів з вишадливим і невтомним мишкою Міккі-Маусом. Мільйонам дітей і дорослих полюбився герой його картин: Білосніжка і сім гномів, Пінокіо, Аліса в Країні чудес, Імперія належить двом парням — «Діснейленд» і «Діснейуорлд», густонаселені механічними динозаврами.

Але в останні роки економічна криза, яку переживає найбагатша країна капіталістичного світу, відарила й по володіннях Діснея. Значно скоротилася число відвідувачів парків. Одна невдача за одною спіткала компанію й на поприщі кіно. Останні фільми, всупереч традиціям, що сипалися, було адресовано глядачам старшого й середнього покоління. Вони не мали успіху, збитки становили кілька десятків мільйонів доларів.

Великі надії підприємці покладають на проєкт японського «Діснейленда», який відкривається поблизу Токіо 1983 року. Передбачається, що його відвідуватимуть коло 10 мільйонів чоловік на рік. У його створенні крім американської компанії беруть участь 15 японських фірм.

### СЕКРЕТ ПІГМЕЇВ

Відомі як у тропічних джунглях Африки було виявлено племена пігмів, учені намагалися пояснити, чому зріст цих людей не перевищує 122—142 сантиметрів. Займався цією проблемою і американський професор Томас Меріме. Після численних експериментів він припустився, що ключом до роз'яснення проблеми є гормональний дисбаланс: в організмі пігмів виробляється недостатня кількість так званого інсулінового фактора зросту-1 (ІФГ-1). У крові цих жителів Африки його міститься в триє рази менше, ніж у звичайного.

(АПН).

В. о. редактора  
А. РОМАНЮК.

## МАЙЖЕ З НАТУРИ

### ВЕСІЛЛЯ «ПО-ЄВРОПЕЙСЬКИ»

Новина миттю облетіла всю Івано-Франківську область. Вакансійно-дочку замків оддає. За райцентрівського. В системі споживчої кооперації працює. Вачили того жєнїка. У фартує і при гостує, в кравчині м'ясо рубав.

Пінгладив посивілу чуприну Іван Охрімівч, подивився на Устину Гнатівну і розсміявся рукою:

— Ми не гірші за людей, стара! Весілля зіграємо по-європейськи!

— Як ти, так і я, — погодилася Гнатівна.

Відбулися заручини. Правда, жених передвесільним сюрпрїз підписав, що ось уже третій рік двоє дітей од різних жінок алїментї сплачує.

Наречена аж сльозу пустила від несподіванки. Та відступати нікуди. Засиділась у двінах: скоро три десятиліття сповнилося.

Відаю сдику, хоча ти жених і не першохласний, — після п'ятої розчулився Іван Охрімівч. — Дівчина — логонь, і зварити, і виплати вміє...

— Тату, не треба, — удивано відповіла Ганна. І не через скромність, якій у неї зроду не було, а просто батьківські слова лежали надто далеко від істини. Бо Вакансійч вже не знав, як одхитити своїй одиначі. Ніде вона не могла на побітї прижитися. То її звали, то вона з усіма сварилася. Грацювала бібліотечаркою, обліковцем у транспортній бригаді, слич в котлоспоному саду збирала...

— Ні, ні! Я вашої дочкї п обиду не дам! — зачеплений за живе, розійшовся майбутній зять Аполлінарій. — У мене і кімната є, і сараєць, і порібець. Маю приварок на роботи. А бачили б ви, які люди зі мною вітаються!

Не витримав Іван Охрімівч, поліз чомолїкатися.

— Таких я поважаю. Йї-бо, поважаю! Шануватимеш Ганнусю — все добро своє їй дам. А хочеш, я тобі п'ять тисяч на весілля подарую? Хочеш по очах бачу, хочеш? Трішки своїх добавиш — і «жигульонка» візьмеш. Тут! До тестя частіше приїжджати будеш.

— Кілький ви папаша, — зрадів Аполлінарій і підняв чарку за майбутнього тестя.

Весілля вирішили зіграти в ресторані районного центру.

— Ти як людина мисля, — домовся про музику, про кухню всілякі там витребеньки, щоб було, як у «лучучих» домах Європи і Хвіладельфії. Витрати беру на себе, — сказав Вакансійч майбутньому зятю.

Аполлінарій сподобався такий підхід до справи.

Бенкетний зал ресторану «Молодість» аж тріщав від запрошених. З'їхалися на весілля гості з Одеси, Воронежу, Білорусії...

Два кабанички, бичок, чимало курей гусей та ще багато дечого пішло з господарства Вакансійч до розкішного бенкетного столу.

І все ж на модному весіллі не обійшлося без старосвітських звичаїв. — Племінниця тьотї Устинї з своїм чоловіком дарують молодятам набір ножиць і виделок та п'ятдесят карбованців! — вигукував весільний староста. Дарувальники брали з його рук чарки з горілкою, частувалися і клали на тачку червінці, четверті, сотні...

Молода позіхала від стомливої процедури. Молодий, навпаки, очей не спускав з кучи хрустких папірців. Та цю обносила двоюрідна тітка Аполлінарія — Роза Аркадіївна. Аполлінарій їй не довіряв. Вона третього чоловіка переживає, отож хутко в назуку якусь деситку всуне.

Щойно зібрали гроші, на-рештї, розпихавши гостей, зивався з-за столу, щоб допомогти Розі Аркадіївні вивантажити з тачї гроші. А коли розпихав їх по кишеньках підійшов до тестя.

— А ви знаєте, тату, що тут не вистачає тих п'яти тисяч, які ви обіцяли на заручинках.

— П'яти тисяч? Кєм, — зам'явся Іван Охрімівч. — Пострибай, а витрати на весілля...

— Так ти, старий, брехуєш, виявляється, — перейшов на «ти» новоспечений зять. — Обцяв — жени гроші! Який же дурень за спасибі з офіційно обшитою вороною жити буде?

— Ну спасибі, зальотний, онасивний! — зівався на висоний тон тесть. — Дивитись, люди добрі, як цей тині пі за що мене і мою дочку паплюжить. Оце за всі старання. Де ж їх тобі наберу, тих грошей? Я ж не звик, як ти, людей оббярятї!

— А ти мене за руку схопи? — визирився зять.

— Сам за чаркою випапа. Приварок. Знайомства... Он яку піку виходив, хоч млинці пачи.

Аполлінарій замахнувся кулаком.

— Кого? Мене бити? Та я тобі... — рвонув тесть зелену в горішок краватку. І в шо ж мить одлетів на сфетину тумбу. Дзенькнула й розсипалась на черепки ваза. Зойкнула якась жінка...

До молодого підсочили. Намагалися вимстити його за стіл. Хтось підніс чарку...

— Ганко і ти, Устїно, абїрайтєсї додому, а цього випорядка я їй бачити не хочу — оглимався Вакансійч. — Європи та Хвіладельфїї не треба! Дядьку Юхиме, берїть недорішту горілку та в Іванівці догуляємо...

Д. ТАНСЬКИЙ.

## ВОРОНЕЗЬКИЙ ОРДЕНА ДРУЖБИ НАРОДІВ ЛІСОТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ

### ПРОДОВЖУЄ ПРИЙОМ СЛУХАЧІВ

на заочні курси по підготовці до вступу в інститут на будь-який факультет стаціонарного й заочного відділів.

На курси приймають осіб, що мають середню освіту, а також учнів десятих класів.

Інститут готує інженерів такий спеціальностей: лісове господарство, лісоінженерія, справа, машини і механізми лісової і деревообробної промисловості, технологія деревообробки, автомобілі та автомобільне господарство, економіка та організація лісової промисловості і лісового господарства.

Слухачів курсів забезпечують методичними вказівками і контрольними

завданнями. Ці завдання вони виконують і надсилають на перевірку та рецензування в інститут.

Слухачів курсів, які виконують усі контрольні роботи з 16 по 30 липня 1982 року, викликають до інституту для підготовки і складання вступних екзаменів без додаткової оплати.

Виконання запропонованого мінімуму контрольних робіт дає можливість заочно підготуватися до вступу у вуз.

На час складання вступних екзаменів слухачів курсів забезпечують гуртожитком.

Підготовка проводиться з математики, фізики, хімії, російської мови і літе-

ратурн в обов'язі вимог, що існують при вступі до технічних вузів.

Для вступу на курси необхідно подати особистого, або надіслати заяву на ім'я ректора інституту (зазначити факультет, рік закінчення школи, технікуму, училища), довідку з місця роботи чи навчання.

Плату за навчання — 20 крб. — надіслати поштовою переказом на адресу: Воронеж, міське управління Держбанку, поточний рахунок 141021, лісотехнічному інституту.

Поштова адреса: 394613, м. Воронеж, вул. Тімірязєва, 8, підготовчі курси. Тел. 6-46-80.

Зам. 117.

### Кіровоградському технічному училищу № 6 потрібні на роботу:

майстер виробничого навчання в групу токарів, що має вищу або середню спеціальну освіту, електрослюсар по ремонту електростаткування, столляр-тестляр, слюсар-сантехнік. Адреса: вул. Декабристів, 26.

Адміністрація. Зам. 119.

### Дорогі товариші!

Чудовий новорічний подарунок для ваших рідних та близьких — білет «Спортлото», по якому можна виграти від 3 крб. до 10 тисяч крб.

Купуйте білети «Спортлото»! Бажаємо вигравати!

Кіровоградський відділ реалізації «Спортлото».

Зам. 116.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.



НАША АДРЕСА:

316050, МСП  
м. Кировоград,  
вул. Луначарського, 36.



На українському мові.

БН 04618.

Індекс 61107.

Осяг 0,5 друк. ар.

Зам. № 625.

Тираж 54000.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кировоград, вул. Глінки, 2.